

Magyar Költészet napja

2022. április 11.

Keszei Tímea Boróka – I. kategória – 1. helyezés

Képzeld úgy az életed!

Képzeld úgy
Az életed,
Mint egy szép
Nagy könyvet!

Fordíts benne
Mindent jóra,
Hisz te vagy
A könyv írója!

Próbálj ki
Sok újat,
És ne sajnáld
Az újad!

Írj a művedbe
Mindent bele
Hadd legyen
A könyved tele!

Írd bele ami a
Szívedet nyomj és
Ne hagyd hogy még egyszer
Valami ezt okozza!

Ne sajnáld, ha a
Könyved végére értél
Gondolj arra, hogy
Mennyi mindent megéltél!

Sőregi Villő – I. kategória – 1. helyezés

Anya

Ő az én mindenem
Ő az én kedvencem
Napközben nincs velem
Lélekben mellettem
Ha felkelek ott terem
Szívemben, s lelkemben
Tán, csak képzelem
Álmomban megjelen
Ő az én kedvesem, mindenem,
Életem.

Gönczi Laura - I. kategória - 2. helyezés

A világom

E gyönyörű táj,
Bűbájként hat rám.
Mintha elvarázsolna,
Egy más világot ábrázolna.

Sok nyugalmat, békét áraszt,
A lágy szellő a virágokon vágat.
A mezőn, mint kristály felcsillan,
Úgy a növényeken a harmat megcsillan.

Ha a tájra ránézek,
Gyönyörű csoda tárul előttem.
Zsibong a sok bogár,
Az én kedvencem az angyalbogár.

Csege Lujza - I. kategória - 3. helyezés

Egy szó

Egy szó, ami megváltoztatja az életed.
Egy szó, ami összetöri a szívedet.
Egy szó, amire már rég vártál,
És feltüzeli a szíved lángját.

Sok mindenre képes egy szó,
Lehet, csak annyit mondasz dísznő,
És ezzel máris egy szívet kínoz.
Az agyad azt diktálja nem vagy jó.

Pedig mások véleménye nem számít,
Ami téged oly könnyedén kábít.
Nem látod tisztán a helyzetet,
És ez tönkre teszi a lelkedet.

Legyél az, aki vagy, ne más!
Ne keresd magadban a hibát!
Egy csodálatos ember vagy,
És ez nem is vitás!

Csóka Annamária - I. kategória - 3. helyezés

Ősz

*Harsány napsütésre
Ébredék a reggel,
Sárga falevelek borítják lelkem.*

*Rebbenő szemmel
Nézem a tájat
Miközben forró teám
Kortyolgom.*

*Hullik a falevél
S a dió esik vele,
Harmatos füvet
Beteríti vele.*

*Őszi reggelen is
Ajkaid csókolnám
Miközben lágyan
Kezed simogatnám.*

Fenyvesi Gergely - I. kategória - Különdíj

Úton hazafelé

*Írtam én egy verset,
írtam mellé egy szép nagy csekket.
A vers így szól,
ettől le is nyugszol.*

*Ülök egy szép nagy réten,
hetedszer már a héten.
El is indulok hazafelé,
el is indulok arra felé.*

*Megyek az úton szépen lassan,
ezen az úton megyek gyakran.
Erre felé van egy bank,
erre felé nagy a hang.*

*Haza is érek lassan,
mert nem akarok menni fagyban.
Itthon is vagyok végre,
hisz ez volt a célom a hétre.*

Elrettentés az általunk teremtet pokoltól

Érdekli-e a madarat, hogy mi táj felett száll?
Milyen névre hallgat alatta a fekete sár?
Tán nem végtelen a kék ég? Ki vert bele karót?
Egy szálló, s szívesen fogad minden látogatót.
A gerle ott fentről szemlél,
Szabadsággal vissza nem él

Érdekli-e az erdőt, ki keres menedéket?
Tán jobban szereti a medvét, mint a peléket?
Egyik elnyomó legyen, a másik meg elnyomott?
Az erdő védelem, légy úr, szegény vagy eldobott.
A jószág meghal és megél
Szerepével vissza nem él

Érdekli-e a földet, rajta milyen fű sarjad?
Szebb a perje, mint a pitypang, utifű, vagy pampa?
Hát nem együtt mező? Ki hazudná ellentettét?
A föld szülő, s óvja, táplálja minden gyermekét.
A pázsit zöldel, nödegél,
Bőségével vissza nem él

S érdekli-e a madarat, ki lőtt bele golyót?
Egy névtől kevésbé gyűlöli a betolakodót?
Nem szabad az ég? Miért vasmadár bitorolja?
A szálló hogyan lehet gonosznak is otthona?
A gerle lehunyta szemét,
Szabadsággal többé nem él

S érdekli-e az erdőt, hogy ki dönti le fáit?
Hát nem egyszerű gyilkos, ki űz, pusztít bármit?
Milyen elmebeteg gyárt olyat, ami nem hagy mást,
Mint krátert, romot, döghegyet, könnyeket, hervadást?
A jószágnak már nincs fedél
Szerepével többé nem él

S érdekli-e a földet, milyen lánctalp tapossa?
Van menekvés fűnek, ha egyszer ezredakkora?
Gyászoló anya sebtét sóval miért mérgezed?
"Csak gaz!" ezt a hazugságot ugye te se hiszed?
A pázsit helyén csak fekély
Bőségével többé nem él

Nem érdekel ember, fejed felett mégis mi száll?
Hogy onnan te se vagy több, mint hangya, kit nem rejt sár?
Tán nem végtelen az ég? Téged miért védene?
Szálló, ahol nem szívesen látott a férge. se.
Ember, nem tudsz csak bámulni
És emiatt fogsz pusztulni

Nem érdekel ember, hogy te majd mégis hogy élsz meg?
Ha már bomlik, mi téged etet, házad meg recseg?
Milyen prédának lenni? Állatnál kevesebbnek?
A védelem szürke, nincs értelme szerepednek.
Ember, nem tudsz csak bánkódni
És emiatt fogsz pusztulni

Nem érdekel ember, hogy rég szaladnod kéne már?
Körötte halál, mögüle ellen, ez mire vár?
Tán sok közül pont téged kímélne? Ezt képzeled?
Anyátlan vagy, mert otthonod régen felégetted.
Ember, már nem tudsz csak futni
És emiatt fogsz pusztulni

Érdekli-e a varjat, kinek a húsát eszi?
Hogy a tetem vajon milyen névvel rendelkezik?
Tán nem övé az egész lakoma nyelvtől szemig?
Egy konyha, és megetet mindenkit egytől-egyig.
Ember, nem több büzlő, bomló testnél
Szabadsággal vissza többé nem él

Érdekli-e az erdőt, ki rohad, foszlik benne?
Nem ugyanúgy falja, habzsolja medve és pele?
Egyiknek ín jut, másiknak csont, nem igazságos?
Erdő gyökere benő, légy fiatal vagy ráncos.
Ember, nem több, mint cafat maradék
Szerepével vissza többé nem él

Érdekli-e a földet, kinek a vérét issza?
Ha egyszer utifű, pitypang, pampa, mind felszívja?
Nem ez a körforgás? Ki hazudná ellentettét?
A föld szülő, s elnyeli minden gyermekét.
Ember, nem több, mint egy régi emlék,
Bőségével vissza többé nem él

Én meséltem és te döntesz
Nyugszol, vagy minden oda lesz

Verset írni

Verset akarok írni:
Hadat vívni a rímekkel,
Látni varázst,
Érezni izzó parazsat,
Amelyből új világ terem.

Lehetnék Petőfi
És adhatnák erőt a népnek...
De ehelyett nézd meg...
Szavam gyenge, hangom halk,
Mondandóm emberek nem értik,
Akiknek írom, nem hallanak,
Nem érzik...

Szeretnék verset írni,
S felnyitni a szemeket:
Hogy a vég közeleg:
De nem kint:
Hanem bent.

Szeretnék verset írni,
Mindent megfogalmazni,
És elmondani
Mindenkinek:
Van remény!

Remény addig van,
Míg él az ember a Földön,
Szóval kérlek,
Ne halj meg idebent,
Ne vész el
És ne menekülj,
Hisz nincs miért,
A sors úgyis mindenkit utolér.

Az elvetett mag
Csírázik, kihajt és növekszik.
A termés azon múlik,
Hogy mit vetettél
És mivel öntözted.

Lassan kihajt,
Majd teremni fog
És mi leszünk, akik leszedik.
De mégis mit?

Szedünk szeretetet?
Békét?
Reményt?
Bizalmat?
Egy új élet képét?
Vagy szedünk utálatot?
Gyűlöletet?

Haragot?
Megvetést?
Érdektelenséget?
Vagy pénzt?
Kapzsiságot?
Elveszettséget?

És önmagunkkal fizettetjük meg az árat?
Vagy vele élünk?

Bár lennék Petőfi és adnék erőt a népnek,
De ehelyett nézd meg,
Szavam gyenge,
Hangom halk,
A mondandóm
Az emberek nem értik,

Viszont akiknek írom,
Hogy mondhatnám el szebben,
Hogy a kezében van
Jövőd és jövőnk kulcsa?
Nem kell ide háború, sem káosz,
Nem kell várni a véget.
Inkább állj a sarkadra ember,
És nézz szét.
Mert semmi nem vészett úgy!

*Minden reggel felkel a Nap,
Minden nap beszélsz, érzel és élsz,
Minden nap ott a kezedben
A láthatatlan toll,
Mellyel jövőd írod.
És ez mindenkinek van.*

*Az ember társas lény.
Higgy magadban és társaidban,
És lásd, hogy mit hoz majd a holnap,
De eközben tartsd meg önmagad,
S légy az, aki vagy,
Sohase más!*

*Pompázz igazi valódban,
Mint az útszéli sás!
Vagy légy lótusz,
Akár főnix,
Szüless újjá hamvaiból,
Mert ezt megteheted,
Ha azt szeretnéd
És úgy érzed.*

*Én újra csak azt mondom:
Bár lennék Petőfi,
És adnék erőt a népnek,
Hitet, összetartást, bizalmat
És egy új jövőképet!*

